

MARYJA ŁASKI PEŁNA

Maryja «łaski pełna» jest dla Kościoła «cała święta i wolna od wszelkiej zmyły grzechowej», «ubogacąca od pierwszej chwili poczęcia blaskami szczególnej zaiste świętości» (Lumen gentium, 56).

Uznanie tych prawd poprzedził długi proces refleksji doktrynalnej, który doprowadził w końcu do uroczystego ogłoszenia dogmatu o Niepokalanym Poczęciu.

Wyrażenie «uczyniona pełną łaski», z jakim anioł zwraca się do Maryi w chwili Zwiastowania, przypomina o nadzwyczajnym Bożym przywileju udzielonym młodej dziewczynie z Nazaretu w związku z zapowiedzianym macierzyństwem, ale wskazuje bardziej bezpośrednio na owoc Bożej łaski w Maryi; Maryja została w sposób dogłębny i na stałe przeniknięta łaską, czyli uświęcona. Określenie *kecharitoméne* ma bardzo bogate znaczenie, które Kościół nieustannie zgłębia dzięki Duchowi Świętemu.

W poprzedniej katechezie podkreśliłem, że w pozdrowieniu anielskim wyrażenie «łaski pełna» stanowi niejako imię: jest to imię Maryi w obliczu Boga. W tradycji semickiej imię wyraża rzeczywistość osoby oraz rzeczy, do których się odnosi. Tytuł «łaski pełna» ukazuje zatem najgłębszy wymiar osobowości młodej kobiety z Nazaretu: do tego stopnia została uformowana przez łaskę i stała się przedmiotem Bożego upodobania, że to szczególne wyrażenie mogło zastąpić Jej imię.

Sobór przypomina, że do tej prawdy nawiązywali Ojcowie Kościoła, kiedy nazywali Maryję «całą świętą», potwierdzając jednocześnie, że została Ona «jakby utworzona przez Ducha Świętego i ukształtowana jako nowe stworzenie» (tamże).

Łaska, pojmowana jako «łaska uświęcająca», która pozwala osiągnąć świętość osobistą, zrealizowała w Maryi nowe stworzenie, czyniąc Ją w pełni zgodną z zamysłem Bożym.

W ten sposób refleksja doktrynalna mogła przypisać Maryi doskonałość świętości, która musiała obejmować również początki Jej życia...

Istotnie, Ta która została przeznaczona, by stać się Matką Zbawiciela, musiała mieć początek doskonale święty, bez żadnej zmyły...

Maryja jest pełna łaski uświęcającej i to od samego początku swojej egzystencji. Łaska ta, zgodnie z Listem do Efezjan (1, 6), udzielona zostaje w Chrystusie wszystkim wierzącym. Pierwotna świętość Maryi stanowi niedościgły wzór daru i wyłania łaski Chrystusowej w świecie.

Jan Paweł II (Audiencja generalna 15 maja 1996 r. fragm.)

Czym jest łaska Boża?

Łaska jest to udzielanie się Boga człowiekowi, dzięki czemu uczestniczy on już tu na ziemi w życiu Boga Trójjedynego (por. J 6, 57; Ef 2, 18). Rozróżniamy łaskę uświęcającą i łaskę uczynkową. Łaska charyzmatyczna jest nadzwyczajnym uzdolnieniem do uświęcania innych. Łaska uświęcająca jest stanem przyjaźni z Bogiem, przebywaniem Trójcy Świętej w człowieku. Boże życie otrzymujemy na chrzcie św. dzięki męce i Zmartwychwstaniu Chrystusa. Ten dar św. Paweł nazywa usprawiedliwieniem, nowym stworzeniem. Mocą Ducha Świętego w chrzcie stajemy się przybranymi dziećmi Boga. Łączność z Chrystusem ukazuje obraz winnego krzewu (J 15, 46) i obraz ciała (1 Kor 12, 27).

Przez grzech śmiertelny człowiek traci łaskę uświęcającą, ale może ją odzyskać w sakramencie pokuty. Człowiek, który umiera w stanie łaski uświęcającej, po śmierci idzie do nieba, choćby musiał odbyć oczyszczenie w czyśćcu.

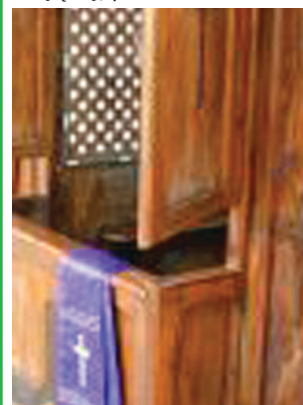
Łaska uczynkowa jest to oddziaływanie Boga, ale nie jest to przymuszenie człowieka do podjęcia dobrych czynów, które go upodabniają do Boga (Mt 5, 47). Jest to oświecenie umysłu i poruszenie woli. Jest to działanie Boga, wzywające do współdziałania w dążeniu do świętości i zbawienia. Wyróżniamy łaskę uczynkową uprzedzającą (J 6, 44), towarzyszącą (Rz 8, 9) i łaskę ostatecznego wytrwania (Flp 1, 6). Bóg chce zbawić wszystkich ludzi. Łaska uczynkowa umożliwia to w odniesieniu do każdego człowieka.

Przez słowo „charyzmat” rozumiemy dary Ducha Świętego udzielone ludziom dla dobra innych, ale możemy rozumieć także szczególne uzdolnienia człowieka, otrzymane od Boga. Św. Paweł podaje katalogi charyzmatów... Apostoł Narodów wymienia mądrość, dar posługiwania, uzdrowienia, uwalniania, dar języków, dar nauczania, kierowania, miłosierdzia. Przypomina, że każdy chrześcijanin ma swój dar (1 Kor 7, 7). Kryterium autentyczności charyzmatu jest wiara, czyn miłości i osąd Kościoła. Św. Piotr stwierdza, że trzeba służyć tym darem, który każdy z nas otrzymał (1 P 4, 10). Charyzmaty są obok władzy hierarchicznej i sakramentów znakiem działania Ducha Świętego. Sąd należy do przełożonych Kościoła, jak pisze św. Paweł (1 Tes 3, 12). Jest to dar dla apostołstwa, dyspozycyjność dla Chrystusa i Kościoła. Korzystając z sakramentów i korzystając z charyzmatów chrześcijanin podejmuje odpowiedzialność za Kościół, za każdego człowieka, starając się o to, by był podobny do Chrystusa...

Łaska może być poznana tylko przez wiarę, a nie nasze odczucia. Jednak rozważając dzieła Boga w naszym życiu, możemy mieć pewność, że Bóg w nas działa (por. KKK, 2003)...

Bp Jan Szkoła

(Odpowiedzi na 101 pytań o duchowość w życiu codziennym (fragm))

ŻYCIE DUCHOWE - ŁASKA BOŻA

SKARB ŁASKI

Łaska Boża jest źródłem prawdy, nasieniem przyszłej chwały, prawdziwym zadatkiem szczęśliwej wieczności, samym wiecznym życiem przyniesionym przez Jezusa (por. Rz 6,23), który przez swoje zasługi stał się źródłem łaski (por. J 1,17; 4,14).

Od momentu Chrztu posiadasz w sobie Bożą limfę Bożej łaski i możesz w boski sposób pełnić swe zadania. Chrzt jest pierwszym ogniwem wszystkich łask, jutrenką wszelkich darów Bożych.

Łaska jest życiem Boga w tobie, udziałem w świętości Boga, która znajdzie swoje dopełnienie w wizji uszczęśliwiającej.

Łaska jest darem Boga absolutnie darmowym i osobistym, który pochyla się nad tobą, czyniąc cię uczestnikiem tej samej natury i współdziedzicem Syna Bożego.

Ceń sobie w najwyższym stopniu skarb łaski. Warto poświęcić nawet swoje życie, aby ją zachować. Och, gdybyś poznał ten dar! (por. J 4,10).

Sam Bóg, chcąc przygotować na ziemi mieszkanie godne swego Syna, nie potrafił wymyślić niczego lepszego nad Matkę pełną łaski (por. Łk 1,28).

Twoje ciało żyje dla twojej duszy, a ta żyje dla Boga. Jak dusza wykorzystuje władzę ciała dla życia naturalnego, tak łaska wykorzystuje władzę duszy dla życia nadprzyrodzonego.

Ilekoć opierasz się na sobie samym i liczysz tylko na własne siły, upadasz nieszczęśliwie. Zaufanie do siebie jest tajemnicą twojej słabości i twego upadku. Zawierzenie łasce jest sekretem twojej siły i twego życia duchowego.

Łaska, ofiarowana ci w chrześcijańskim powołaniu, niech będzie najważniejszą dla twojej duszy; odpowiadaj na nią ze wspaniałomyślnością; nie pozostawiaj niepłodnym Bożego daru.

Istnieje prawo współpracy między łaską i twą wolną odpowiedzialnością. Nic bez Jezusa i nic bez ciebie.

Pamiętaj, że prawdziwe życie to życie ducha, gdzie każda potrzeba znajduje pomoc i zwycięstwo. Do takiego życia, które wynosi cię do zjednoczenia z Bogiem, wezwany zostałeś przez Niego nie z wymogów natury, ale z Bożej dobroci. W twych ludzkich relacjach pamiętaj, że łaska nie pomniejsza, a tym bardziej nie niszczy natury, ale ją uszlachetnia i umacnia, dochodząc aż do granic boskości.

Jezus ustanowiony został Synem Bożym z prawa. Ty możesz stać się nim przez łaskę. **Jeśli nie będziesz posiadał łaski uświęcającej, znaku podobieństwa do Chrystusa, Bóg Ojciec nie uzna cię za swego syna.**

ŻYCIE DUCHOWE - ŁASKA BOŻA

Wszystko, co czynisz bez tej łaski, nie przynosi ci żadnej zasługi na życie wieczne. To, co pochodzi z samej natury, nie może mieć nadprzyrodzonej wartości. Nie będziesz współdziedzicem Jezusa, jeśli nie staniesz się Jego bratem przez łaskę.

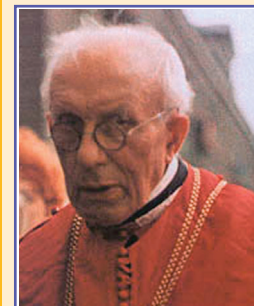
Jeśli natomiast będziesz posiadał miłość zrodzoną z łaski, każdy dobry czyn, którego dokonasz, chociażby to był tylko kubek wody podany temu, kto cię o niego prosi, jest podobny do kwiatu, który zakwita na łądździe, **przyczynia się do ubogacenia twego nie-skończonego i wiecznego szczęścia** (por. Mt 10,42).

Bóg w jednym momencie, po akcie woli przyłgnięcia do Niego, mógłby wynieść cię do świętości i chwały, jak to uczynił z aniołami. Chciał jednak, abyś przyczyniał się do wzrostu życia Bożego, aż do urzeczywistnienia w tobie pełni Chrystusowej (por. Ef 4,13).

Staraj się rozwijać załazek tego życia. Sakramenty, a przede wszystkim Eucharystia, są głównym jego źródłami. W miarę jak pomnażać się będą twoje dobre uczynki, wzrastać będzie w tobie łaska Boża, a wraz z nią chwała wieczna; ta zaś będzie proporcjonalna do stopnia łaski, jaki osiągnąłeś na ziemi.

Francesco Bersini SI (12.12.1915-12.3.2003)

WSPÓŁPRACA Z ŁASKĄ

Poznanie Boga jest rezultatem współdziałania Boga i człowieka. Bóg wlewa łaskę wiary przy chrzcie św., a wkładem z naszej strony winna być współpraca z łaską. Do duszy, która współpracuje z łaską, Bóg wlewa dar mądrości, potrzebny do wyższej doskonałości i świętości i konieczny do lepszego poznania i ukochania Boga. Dzięki temu darowi wybrani chodzą zawsze w obecności Bożej i unikają grzechów. Daru poznania Boga udzielił apostołom Duch Św. przy swym zstąpieniu.

Normalnie Bóg tego daru nie zwykł udzielać bez naszego współdziałania i przygotowania przez gorącą modlitwę, czystość życia i codzienne rozmyślanie.

Miłość Boga jest rezultatem współdziałania Boga i człowieka. **Bóg wlewa łaskę miłości przy chrzcie świętym, a wkładem z naszej strony winna być współpraca z tą łaską;** by łaska wrastała, trzeba obudzać w sobie akty miłości Boga, w duchu tej miłości znosić cierpienia i miłości, a przede wszystkim unikać grzechu i prosić Ducha Świętego o dar miłości, czyli o mądrość. On jest wyrazem miłości Ojca ku Synowi i Syna ku Ojcu i nazywa się inaczej Miłością. „Przybądź, Duchu Św., napełnij serca Twoich wiernych i zapal w nich ogień miłości Bożej!” - „Duchu Święty, Boże, zmiłuj się nad nami!”

Sługa Boży ks. Michał Sopoćko